

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 189: Rời Tu Mà Nói Tánh Là Nói Suông, Rời Tánh Mà Tu Là Tiến Mù Quáng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 013)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

**【Rời Tu mà nói Tánh là nói suông, rời Tánh mà Tu là tiến mù quáng.
】**

“Tánh” là nói về phần Lý, “Tu” là nói về phần Sự. Nếu dùng lời của Đức Thế Tôn trong kinh này để nói, thì Tánh chính là “Bất Trụ” (không trụ chấp), Tu chính là “Bố Thí”, chữ Tu này là nói trên mặt Sự tướng.

“**Rời Tu**”, nghĩa là mình không chịu làm trên mặt Sự, chỉ đơn thuần nói về lý luận. Chư vị phải biết, lý luận này sẽ rơi vào chỗ trống rỗng, cái gọi là “đàm huyền thuyết diệu”, chẳng giúp ích gì được cho sự việc. Dẫu có giảng giải hay đến đâu đi nữa, bản thân quý vị cũng chẳng đạt được sự thọ dụng.

Nói cách khác, nghiệp chướng của quý vị không tiêu trừ được, phiền não của quý vị không đoạn dứt được, vấn đề sanh tử của quý vị không giải quyết được. Những lý luận suông thì không có ích dụng gì cả.

“**Rời Tánh mà Tu**”, nghĩa là trên mặt sự tướng thì chịu tu, nhưng lại không thấu hiểu đạo lý, đó cũng gọi là chấp tướng mà tu.

Chữ “**Tiến**” ở đây là nói sự tiến bộ. Chấp tướng mà tu thì là “**Tiến mù quáng**”! Nghĩa là đi một cách mù quáng. Tuy có tiến bộ, nhưng người ấy vẫn cứ mê hoặc điên đảo.

Những gì tu được chỉ là phước báo mà thôi. Cái gọi là phước báo trong sáu nẻo luân hồi, tu cái phước báo hữu lậu, chẳng thể thoát khỏi Tam giới, chẳng thể liễu thoát sanh tử, cho nên gọi đó là “**Tiến mù quáng**”.

Từ đó cho thấy, về Lý thì nhất định phải thấu suốt, về Sự thì nhất định phải chân thật mà làm, như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề.